

התחיל בחיים חדשים ומבקשת

הוא שיחק איתי בכל הצורות, אבל בבוקר עוד הייתי בתולה. הוא הכין לי אוכל ולא יצאנו מהבית כל היום. הוא נתן לי לקרוא רומאנים וחינוך, שהיו אצלי, ובפעם הראשונה בכלל שמעתי על כל הדברים האלה. בערב הלכנו לקולנוע ביהודייה, כדי שלא יראו אותנו, ואחר כך באנו אליו הביתה. הפעם לא היו כבר בעיות. ניכנסנו למיטה ושכבנו יחד. מגע מיני עוד לא היה בינינו. אני שמרתי על הבתולים שלי, ואף-על-פי שהוא ניסה כל הזמן, אני לא נתתי לו.

ביום ראשון הוא ארז את כל הדברים שלו ונסעו לקיבוץ. אני לא אמרתי בבית שום דבר. לא רציתי כל החיים שלי לאסוף נדבות, רציתי להיות משהו. וידעתי שאבא לא יסכים שאסע לקיבוץ.

היינו שם שלושה חודשים. פעם שמעתי בראיון שמחפשים אותי, אבל הספקתי לסגור את הראיון לפני שהחברים שמעו את זה. היה טוב. כל הזמן היינו מירו ואני חברים. היינו הולכים יחד לחורשה, אבל לא היה בינינו שום מגע מיני.

אחרי שלושה חודשים יצאנו לתופש. הוא לקח אותי לדרך דתו. באמצע הלילה שמענו דפיקות חזקות על הדלת. ידעתי שאלה הדפיקות של אבא שלי. רעדתי בכל הגוף ורציתי לקפוץ החוצה. מירו עצר אותי והבטיח להרגיע את אבי.

כשאבא ניכנס, אמר לו מירו: "אני אוהב את פלורה. אני אוהב אותה ורוצה אותה!" אבי אמר לו: "אתה לא תזכה בה. מי יודע מה שכבר עשית לה." הוא תפס אותי בעד השערות ומשך אותי הביתה.

הוא לקח גרזן ורץ אלי איתה, ורצה לחתוך אותי. אחי עצר אותו והוא עמד ובכה: "אני פירנסתי אותך כל הימים ואת הולכת להיות זונה."

אני לא יודעת איך קיבלתי פיתאום אומץ שהתחלתי לצעוק עליו: "אתה אשם! בגללך כל העניין! בגללך בורחים כולם מהבית!"

למחרת לקח אותי לרופא לבדיקה. אבי ישב בחדר ההמ"תנה כולו רועד מעצבים.

הרופא צחק אלי ושאל: "מה יש לך, ילדה? לכי הביתה." אני בכיתי וסיפרתי לו הכל על אבי. הוא יצא אליו ואמר: "יש לך ילדה הגונה, וגם קיבוץ זה מקום טוב ואל תדאגי."

אני דרש תעודה רפואית שאני בתולה, כדי להראות את זה לכל השכנים. בדרך הביתה, הוא היה מטורף מרוב שמחה. צחק ובכה וקנה לי ממתקים עד שנבהלתי ממנו.

★ ★ ★ "לא רציתי לשכב איתו"

עבור כמה ימים החליט לחתן אותי. אני הייתי עוד צעירה, בת שלוש עשרה, וזה היה אסור. אבל הוא לקח רב פרטי. אני אמרתי לבחור שאבא הביא לי: "לא כדאי לך. אני לא רוצה להתחתן."

אבל אבא צחק ממני וחתן אותנו. בשבוע אחד היכרתי את הבחור והתחתנתי.

היתה לו דירה יפה, אבל לא השתחוונו. ביום הראשון שניסה לבוא איתי במגע, לא הסכמתי. הוא נתן לי זהב, אבל אני לא הסכמתי. בסוף, הוא קרא לאבא שלי, וזה נתן לי מכה עד שהתעלפתי. אחר כך אמר לו: "תעשה בה מה שאתה רוצה."

ולי אמר: "זה בעלך. תתמסרי לו." זו היתה הפעם הראשונה ששכבתי ממש עם גבר. לא היה נעים לי בכלל. לא אהבתי אותו ועשיתי לו צרות. רציתי להתגרש.

כשאבא ראה שזה לא הולך, אמר לי: "טוב. תעשי כך שהוא יקבץ את הגט ותקבלי את הכתובה."

חודש אחרי שהתחתנתי, התגרשתי. את אלף וחמש מאות הלירות של הכתובה, לקח אבא ובינו בשתייה. אני לא ראיתי מה זה גרוש. מה שנשאר לי ממנו זה צמיד זהב וראדיו.

יום אחד נסעתי לבקר את אחותי והשארתי את הדברים בבית. כשחזרתי, לא מצאתי אותם. התפרצתי בצעקות: "מי לקח אותם? אתם גרמתם לי שאתחתן ועוד לוקחים ממני הכל?"

אמי נסתה להרגיע אותי: "זה אבא שלקח."

פרצתי בכי וברחתי אל מירו. הלכתי לבית הרום, ביד-אליהו, ושכבתי איתו ממש בפעם הראשונה. בבוקר פגש אותי אבא וחתף אותי בכוח הביתה. הייתי נפגשת כל פעם עם מירו, והיינו הולכים יחד לטייל. יום אחד ניגשה אליו בחורה כושית, תימניה יפה. ניגשת אליו באמצע הרחוב ואמרתי: "מירו, תן לי כסף."

הוא דחף אותה: "לכי ממני, אין לי."

היא בכתה: "לפלורה יש הכל ולי אתה לא נתן כלום. אתה הורדת אותי לזנות ועכשיו אתה זורק אותי הצידה." הוא לקח אותה הצידה כדי שאני לא אשמע, ונתן לה שם כסף.

היינו הולכים תמיד ביחד ושוכבים בבנין, ביד-אליהו. אבא היה צועק כל הזמן, בסוף החליט לחתן אותי עוד פעם. הוא מצא לי בחור עיראקי שרצה להתחתן, אבל רק ברבנות.

לא רציתי גם לשכב איתו, והוא הלך להתלונן אצל אבא על כך. ניכנסתי באותו זמן להריון. אבל הילד נולד בשבעה חודשים, היה שלושה ימים באינקובטור, אחר-כך מת.

כך הייתי נשואה, אולי שנה. בסוף התגרשתי ממנו. לא רציתי לקחת ממנו אף גרוש אחד. הוא אהב אותי מאוד, ולא רצה להתגרש, אבל החברים של מירו באו אליו ואמרו לו: "אם לא תתגרש, נשבור לך את הראש."

בסוף הוא הסכים. הייתי אז בת 15, והספקתי כבר להיות נשואה פעמיים ולהתגרש. אז כבר ראה אבא שלי שאני אוהבת את מירו

..שהמשטרה לא חציק לי"

רואה כמה אנחנו צריכים כסף? הנה מה שאפשר לעשות עם כסף.

הוא לקח אותי גם לרבנות ופתח תיק נשואים. שבת שבתאמת זה כדאי. אם אני מלכלכת את עצמי, זה לפחות בעד משהו. מירו הלך למוסד לשקום האסיר וקיבל מהם צריף בקרית-אוננו. עברנו לגור לשם.

המשכתי לעבוד בשבילו בזנות. כל ערב הייתי עושה 200-100 לירות. בבית עוד לא ידעו שאני זונה. מירו לימד אותי כל מיני דברים, וגם איך להוציא כסף מקליינטים. יום אחד סחבתי מקליינט אחד את הארנק שלו. אבל הייתי טיפשה והשוצתי בפני החברות. אחת הלכה והלשינה למשטרה, והושיבו אותי בבית-הסוהר.

כשיצאתי מבית-הסוהר, החלטתי להתחיל בחיים חדשים. באתי למירו ואמרתי לו: "תראה, אני רוצה לעבוד ולהיות בסדר. אתה מסכים להפסיק עם כל הזונות?" הוא הבטיח לי שהוא נוסע לעבוד באילת.

אחר-כך הוא אמר שהוא הולך לעבוד בתפוזים. כל בוקר הייתי שמה לו סנדביצים והוא היה הולך לעבודה עד שיום אחד בא אלי בחור וסיפר שראה את מירו עם שתי בחורות, בקולנוע זמיר. הוא גם סיפר לי איך שמירו הוציא את הסנדביצים ונתן לבחורות לאכול. זה מה שהרגיז אותי! לא די שהוא מרמה אותי, לא הולך לעבוד, ועוד נתן את הסנדביצים שלי לבחורות אחרות. עזבתי את העבודה שהייתי עובדת בה ומיהרתי הביתה.

דפקתי בדלת וראיתי שהוציאו משם שתי בחורות, מותק של ילדות. את מירו ראיתי משחק קלפים עם החברים שלו.

"ככה אתה עובד?" שאלתי אותו, "אתה לא בן-אדם, יא עארסו!"

"את תשתקני!" הוא צעק עלי. היתה שעורריה גדולה. מירו היכה אותי ואחר-כך ניסה לשכנע אותי: "פלורה, אנחנו צריכים את הבחורות האלה שהיו כאן. אנחנו נשלח אותן לעבודה ונעשה מהן כסף."

בכיתי וצעקתי: "אני לא רוצה מהחיים האלה. מספיק לי מהכסף של הזונות!" אחר-כך גירשתי את הילדות האלה.

באותו זמן הייתי כבר בת 18. עבדתי במשקבית והכרתי בחור צעיר ונחמד מלוד. סיפרתי לו מכל החיים שלי והתחלנו ללכת יחד. הוא אהב אותי ורצה להתחתן איתי. עד שיום אחד פגש אותו מירו יחד.

"את בוגדת בי?" צעק עלי, "את שוכבת עם בחורים אחרים."

"מה יש?" עניתי לו, "בשבילי זנות אתה מסכים שאשכב עם אחרים, אבל בשביל העתיד שלי לא?"

הוא איים על הצעיר ואני הייתי מוכרחה לעזוב אותו. ★ ★ ★

"שרפתי את הכל"

יום אחד בא מירו וביקש ממני רשות להביא את מרים, אחת מהבחורות שעבדו כבר בשבילו, אלינו הביתה. לא הסכמתי. אבל הוא היה שיכור, לקח טקסי עם שיניו ונסע.

איך שבאנו הביתה, התפשטה המריס הזאת עירומה. צעקתי עליה: "אצלי זה לא בית זונות ואת לא תתפשטי עירומה!" נתתי לה פיגמה והשכבתי אותה במיטה לחוד. כשקמתי בבוקר, ראיתי אותה במיטה עם מירו.

התעצבנתי נורא. לקחתי נפט ושרפתי את כל הצריף. צערו את שלושתנו וגבנו עדות. שיכנעתי את מרים שתעיד יחד איתי נגד מירו, איך שהוא פיתה אותנו לצאת לזנות. אחרי זה שיחררו אותנו עד למשפט.

ככה זה נמשך. אחרי כמה זמן, נסעתי באוטובוס הזה שנפל למוצרארה, בדרך לגבעתיים. נפצעתי לא קשה, אבל היה צורך בדם. מירו בא, דאג לתרום דם והביא לי פירות ושוקולד. כשהבראתי, בנו לנו שוב את הצריף ששרפתי בקרית-אוננו, ובאנו שוב לגור שם. שלושתנו: מירו ואני ומרים.

במשפט קיבלתי שנה בית-סוהר. בבית-הסוהר כתבתי ספר על כל החיים שלי ואיך שנהייתי לזונה. כתבתי על החיים בבית-הסוהר ועל הכל. אבל הנהלת בית-הסוהר החרימה לי את הספר.

כשאני יצאתי מבית-הסוהר, ניכנס מירו לארבע שנים, על זה שהוריד אותי ועוד בחורות לזנות. אני המשכתי לעבוד במיקצועי. לא הייתי עובדת הרבה. הייתי לוקחת קליינטים פה, קליינטים שם. אבי מת כשהייתי בבית-הסוהר, ואמא שלי חלתה בשיתוק ולא יכלה לזנו, ואני הייתי מוכרחה לפרנס, איכשהו, את האחים שלי.

כשמירו יצא מבית-הסוהר, הוא בא אלי עם אולר ביד ורצה לחתוך אותי. החברים שלי הצילו אותי. הוא איים עלי ואמר: "אני רוצה שתלכי לעבוד בשבילי."

לא רציתי לתת לו את הכסף שהרחחתי והוא היה מרוגז עלי. יום אחד, לפני כשנה, בא אלי מירו הביתה. הוא היה שיכור ואני ברחתי ממנו למטבח. הוא רדף אחרי ואחרי כמה רגעים כבר הייתי כולי בוערת. האש היתה על כל הבגדים שלי.

רצתי החוצה וצעקתי: "הצילו! הצילו!"

מירו נורא נבהל ורצה לשפוך עלי מים. "לא! לא!" צעקתי, "תשפוך עלי חול!"

זה היה כימעט מאוחר מדי. אמא שלי כל כך נבהלה מהצעקות ומהאש, שקמה והתחילה ללכת — השיתוק נרפא. אני שכבתי חצי שנה בבית-חולים. כל הגוף שלי היה מלא כחיות וצלקות. אני החלטתי שגמרתי עם מירו לעולם. הפסקתי בכלל עם הזנות. אני חיה מטיפול בילד של שכנה, וזוהי שבחורה אחת גרה אצלי.

אבל בשביל המשטרה אני עדיין זונה. לא איכפת להם מה שעבר עלי. אני לא רוצה מהם הרבה. לא עבודה ולא שיכון. אני רק רוצה שהמשטרה תניח לי לחיות טוב אחרי כל החיים הרעים שהיו לי.

פלורה עם מירו

והסכים שנחיה יחד. מירו היה בא אליו והיה נתון לו עראק. אז הוא הסכים. מפני שאבא שלי היה מוכן בשביל בקבוק עראק, למכור את אשתו ואת הילדים שלו. כשהתחלתי לחיות עם מירו, ראיתי פיתאום שהוא סרסור ופורץ. עד אז לא האמנתי לכל הסיפורים. ידעתי שהבחורות אוהבות את מירו והן מקנאות. אני כל כך אהבתי אותו, שלא האמנתי לשום סיפור עליו. ועכשיו כבר היה מאוחר מדי — כי השתגעתי אחריו.

הוא היה אומר שהוא עובד בלילה, בבית-הרושת לקרח. את כל הגניבות הוא היה מביא הביתה. הוא היה גונב איזה 20-15 חנויות בלילה. אבל לזנות הוא לא שלח אותי.

★ ★ ★ לידה ראשון - 150 לירות

בסוף תפסו אותנו, והוא קיבל שנה וחצי בית-סוהר. בזמן שהוא ישב, אני עבדתי בבית-הרושת. למעילי-גשם אחרי שמונה חודשים יצא מירו מבית-הסוהר. אני כבר הייתי בת 17, והוא בא ישר אלי. הוא הפסיק לחיות על גניבות וחי רק על זנות. הוא היה נורא פראי, אותו זמן, ואני פחדתי ממנו.

אחרי חודש הוא בא אלי ואמר: "תראי פלורה, אנחנו צריכים כסף. אם יהיה לנו כסף, נוכל להתחתן. אני אקח אותך לבחורה אחת והיא תראה לך מה לעשות."

בתחלה לא הסכמתי, אבל הוא הבטיח לי להתחתן איתי ובסוף הצליח למשוך אותי אל החברה שהביאה אותי לרחוב בן-יהודה פינת מאפה, ואמרה לי: "פה תעמדו!"

בלילה הראשון כבר עשיתי איזה 150 לירות.

בבוקר, כשקמתי במלון, לקח ממני מירו את כל הכסף. הוא הביא אותי לחנות, קנה לי נעליים ושמלות חדשות. הלכנו ואכלנו כמו מלכים במסעדה, ומירו אמר לי: "את

פלורה עם בעלה השני